

Szandra, te következel!

A kórház harmadik emeletét, szürke kopárságával együtt, már szinte barátjaként üdvözölte Konrád. Az üres folyosó falai viszont minden lépését visszaverték, és cinikus visszhangként figyelmeztették a nyomozót, hogy ideje kideríteni a történeteket. Mikor Szandra kórtermének az ajtajához ért, a szokásos láthatatlan félelem állta az útját, de fellélegzett a lány fáradt tekintetét megpillantva, hogy a gyilkos még nem teljesítette az ígérését.

– Hogy érzi magát? Tudott pihenni? – kérdezte a nyomozó.

– Nem. Akárhová nézek, Zoé vádló tekintetét látom. Nem segítettem neki, pedig egy karnyújtásnyira voltam tőle... – Szandra a takarójába markolt, ezzel próbálta visszatartani a fájdalmában kitörni készülő zokogást. – Az a sok vér!

Konrád visszaemlékezett az élettelen test mellett szétszóródott vércseppekre, amelyek aprók voltak ugyan, mégis hatalmas titkot rejtettek. Egy kis papírfecnit bújtattak az áldozat mellett. Fájdalmasan gondolt vissza az akkor izgatottan széthajtogatott papírgalacsinra, amely félelmetesen kiáltott a csendes éjszakába: „Szandra, te következel!” Elérkezett az idő, hogy szóba hozza.

– Tudnia kell, találtunk a holttest mellett egy cetlit az ön nevével. Van valaki, aki bántani akarná önt?

– Te jó ég! – kapkodott levegő után a fiatal lány. – Mondtam, hogy Gábor tette! Engem is meg akar ölni, amiért megvádoltuk Zoéval sikkasztással.

– Egy ör folyamatosan itt áll az ajtaja előtt, nem történhet magával semmi.

Miután a lány megnyugodott, Konrád visszament az irodájába. Jegyzeteit forgatta, és szinte látta maga előtt, ahogy a fejbe lőtt áldozat a társasház lépcsőházában, az egyik lakás ajtaja előtt a földön feküdt. Konrád emlékeibe égett a lakásból kinéző Szandra arckifejezése, akit sokkos állapotban szállítottak kórházba. A nyugtatók hatása után, mindent elmondott Zoéről és Gáborról, akiket barátaiként mutatott be.

Majd Gábor vallomását vette elő, akit a gyilkosság másnapján idéztek be a rendőrségre. A férfi elmondta, hogy ismerte az áldozatot, mivel ugyanannál a könyvelőcégnél dolgoztak. A pisztolyát nem tudta bemutatni, mert fegyvere és kocsija pótkulcsa egy hónapja eltűnt, amit hivatalosan bejelentett a rendőrségen.

Ravasz! Mindent előre eltervezett. – tűnődött magában a nyomozó.

Az asztalán lévő rengeteg papír közül ekkor a ballisztikai jelentést emelte fel, melynek láttán elmosolyodott. Nagy reményeket nem fűzött ugyan hozzá, de a kihallgatás után bírói végzést szerzett Gábor autójának átkutatására. Legnagyobb meglepetésére a csomagtartó azon részén, ahol Szandra említette, ott hevert a fegyver. A ballisztikusok hamar bebizonyították, hogy a megtalált fegyverből adták le halálos lövést.

Már csak Gábor alibijének ellenőrzése választotta el a sikeres letartóztatástól. Az örömittas pillanatból a telefonjának éles csörgése rántotta vissza a valóságba.

– Kovács Konrád – szólt a telefonba.

– Dr. Kardos vagyok.

- Valami baj van doktor úr? – feszülten szorította fülére a telefont.
- Csak el szeretném mondani, hogy Szandra egész nap két teljesen különböző hangon vitatkozott önmagával, így benntartom még pár napot.
- Köszönöm, meghosszabbítjuk az őrséget.

Konrád lerakta a telefont, majd visszatért Gábor alibijének felvételeihez, melyek időbélyege igazolta a férfi állítását, miszerint kétszáz kilométerrel arrébb bulizott egy bárban a barátaival a gyilkosság idején.

Csalódottan a laptopján felvillanó IT-szakemberektől érkezett üzenet felé fordult, amelynek tárgya: „Olyan értékes információkra bukkantunk, amik egy lottóötös főnyereményével vetekednek.” A levélben szereplő dokumentum Zoé laptopjáról származott, amelyben az áldozat a cég több alkalmazottjának a pénzmozgásait jegyezte fel egy táblázatban. „Gábor tisztázva” – olvasta az egyik oszlopban, ám az utolsó sorban ismerős mondatot vélt felfedezni: „Szandra, te következel!”

Áramütésként érte a nyomozót a felismerés, hogy a papírfecni nem fenyegetés, hanem indíték lehetett, amit az áldozat jegyzett fel magának. Zoé rájöhetett, hogy valójában Szandra a sikkasztó.

Újból elolvasta Szandra vallomását, és abban a pillanatban az utolsó darabka is a helyére került.

„Éjszaka rémálmok gyötörtek. Egy darabig rángatták álmomban az ajtónak a kilincsét, és Zoé éles hangja fegyverként sértette a fületem.”

Szandra azt hitte az egészből, hogy csak egy rossz álom. A nyomozó megdermedt. Aztán eszébe jutottak az orvos szavai Szandra vitájáról, melyek megvilágosodásként érték.

Konrád a kórházba sietett, hogy az orvossal egyeztesse az elméletét.

- Doktor úr, lehetséges az, hogy a sokk miatt Szandrának több személyisége van, és nem emlékszik mindegyikre? – kérdezte az orvost, miközben üzenetet írt a helyszínelőknek, hogy hasonlítsák össze a fegyveren talált ujjlenyomatot Szandráéval.
- Igen, egy ilyen megrázkódtatás, könnyen felszínre hozhat egy rejtett disszociatív állapotot, és sokszor a beteg nem tudja, hogy másik személyiség is lakozik benne.
- De mi tudjuk, hogy *a sötétben valaki mindig résen van. Valaki, akinek nincs neve, csak szándéka.*